

ZPRAVODAJ

Jihomoravské
oblasti KČT

Informační občasník KČT-JMO

ročník 7 / č. 3 – listopad 2019

Milan Pernica se zasloužil o stát

Milan Pernica převzal na svátek republiky od prezidenta vysoké státní vyznamenání za rozvoj české turistiky

Asi bychom marně v archivních materiálech hledali, kdy se členovi Klubu českých turistů dostalo takové pocty právě za činnost v rámci klubu vykonávanou. Takže kdo letos 28. října večer sledoval předávání státních vyznamenání, zažil patrně velmi příjemné překvapení (napsal bych klidně i šok, ale ten se tematicky neshoduje s kladným prožitkem). Událost, kdy ve Vladislavském sále převzal Milan Pernica z rukou prezidenta republiky Miloše Zemana Medaili Za zásluhy I. stupně, by si tak patrně zasloužila víc než jen oslavnou ódu.

(reprofoto vysílání České televize)

A nebo taky ne. Netřeba zbytečného patosu tam, kde skutečnost a činy mluví samy za sebe. Milan Pernica sice na listopadovém oblastním výboru, kam nám státní vyznamenání donesl ukázat, skromně prohlásil, že je to vlastně ocenění práce všech značkařů. Ale ruku na srdce: kde by byli značkaři a české značení nebýt skupiny značkařských metodiků, dlouhé roky v čele právě s Milanem Pernicou? Detailně zpracované postupy, názorně sepsané učební texty a stovky vyškolených značkařů – tak to je pevný základ pro další generace a snad i záruka toho, že tento v podstatě světový fenomén z naší krajiny jen tak nezmizí, ale spíše zakotví i v krajinách dalších.

Takže Milane – blahopřejeme a děkujeme!

*K významnému ocenění
poblahopřál Milanu
Pernicovi i místoředseda
KČT Zdeněk Cabalka*

Zdravotně postižení turisté poznávali na svém 18. letním srazu krásy Moravského krasu

V letošním roce jsme se rozhodli změnit v poslední době již tradiční ubytování na internátech ve městě za přírodu, kterou jsme našli v kempu Olšovec na břehu stejnojmenného rybníka v obci Jedovnice.

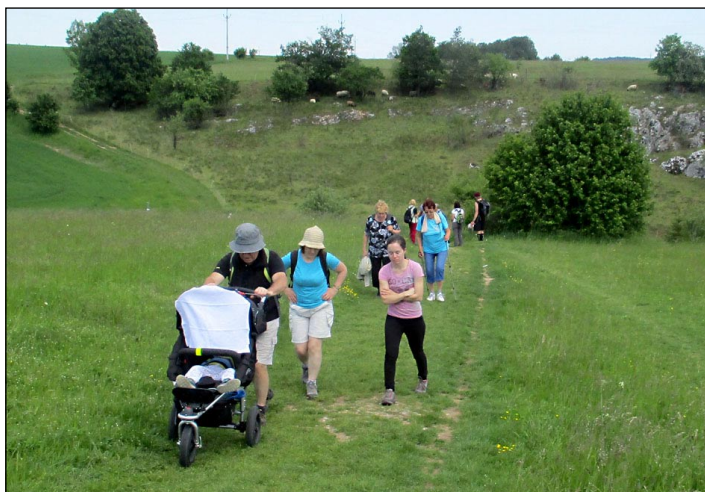
Kemp poskytuje mnoho možností ubytování a sportovního vyžití. My jsme vzhledem k omezené pohyblivosti některých účastníků zvolili ubytování ve zděné budově, kde jsme se rovněž stravovali.

Sraz proběhl na přelomu měsíce května a června, počasí se změnilo v letní, někteří odvážlivci si i zaplavali v rybníku.

Nejstarší písemná zmínka o Jedovnicích pochází z roku 1251. Za zakladatele jedovnického panství a rodu pánů z Holštejna je považován Crha z Čblovic. Stará pověst vypráví o původu jména obce Jedovnice souvisejícím s příjezdem Crhy. Tehdy měla ves asi 15 domků, jejichž obyvatelé se živili zemědělstvím, rybolovem a pálením dřeva v milířích pro rudické železáře. Crha se zeptal jednoho starce, jak se vesnice jmenuje a ten odpověděl, že ves zatím jméno nemá. Na to Crha reagoval v horáckém nářečí: „Tak já teda jedo v nic?“ A rozhodl se, že obec pojmenuje Jedovnice.

Jedovnice jsou ve svém blízkém i dalekém okolí známé svými rybníky. Nejstarší zmínka o rybnících je z roku 1371, kdy vznikla vedle Jedovnic ves Budkovany a s ní se spojují Budkovanské rybníky. Na polích pod Harbechem byl založen roku 1437 rybník názvem Tunklovský. Několik století jsou staré i rybníky Dymák a Floriánek, tyto sloužily k pohonu mlýna a hutí. V minulosti sloužily rybníky jako laciný a jediný zdroj energie k pohonu strojů, ale

Výlet do Rudic

hlavně byly využívány k chovu ryb. Z roku 1900 je první zpráva o výlovu rybníka Olšovce, který se koná dodnes v měsíci říjnu.

Poté, co jsme se ubytovali a něco malého i většího zakousli, vydali jsme se po naučné stezce do sousední obce Rudice. Cestou se nacházejí pozůstatky

Na ochozu rozhledny Veselice

po bývalé Salmově hutí. Ta byla založena v polovina 18. století a zpracovávala železnou rudu. Pro nedostatek rud byla stavba ukončena v 19. století. Do dnešního dne se dochovala jen kamenná zeď s otvorem pro přívod vody a stopy po strusce, která se vyvážela k rudickému propadání. Rudické propadání je nejhlubším propadáním v České republice – voda padá

kaskádami přímo do jeskyně do hloubky 86 metrů. Na území rezervace se nachází spousta vápencových skal a skalek, patří sem i Kolíbky, dnes oblíbené horolezci, v dávných dobách útočiště lovců koní a sobů. A už jsme v cíli, kterým je větrný mlýn z roku 1865 v obci Rudice.

V sobotu jsme měli objednaný autobus, který nás trochu povozil po Moravském krasu. První zastávkou byla rozhledna Podvrší ve Veselici. Stožár je vysoký necelých 49 metrů a vyhlídkový ochoz ční ve výšce 37 metrů.

A když nejdříve nahoru, tak potom dolů, do Sloupsko-šošůvských jeskyní. Jeskyně se nacházejí na jižním okraji obce Sloup v Sloupském údolí. Patří do systému Amatérských jeskyní, což je nejdelší jeskynní systém v České republice.

Sloupsko-šošůvské jeskyně jsou rozsáhlým komplexem dómů, chodeb a obrovských podzemních propastí vytvořených ve dvou patrech.

Ve Sloupu jsme poobědvali a vydali se přes zříceninu hradu Holštejn do přírodního areálu Velká dohoda. Hrad Holštejn patřil k největším a nejpohodlnějším sídlům na Moravě. Z hradu se dochovaly asi osm metrů vysoké zbytky zaoblené zdi nad příkopem, zbytky zdiva paláce a dalších staveb, malé části obvodové hrady a terénní nerovnosti.

Areál Velká dohoda se nachází v bývalém kamenolomu a slouží rekreaci a sportu. Je zde lanový park a cvičné ferraty. Součástí areálu je

i bývalá vápenka z roku 1928, která patřila k nejmodernějším u nás. Lom i vápenka fungovaly až do roku 1975. A na závěr ještě jednou rychlý pohled dolů, do propasti Macocha z horního i dolního můstku.

V neděli po snídani se vracíme do civilizace, do města Blanska. Naším cílem je zámek, ve kterém sídlí Muzeum Blanenska. Jedná se o čtyřkřídlou budovu nepravidelného půdorysu s hranolovou věží. Západnímu průčelí dominuje novorenesanční štít z 19. století. Jádro renesančního zámku pochází z gotického hradu. Na sklonku 17. století byl barokně upraven. Další úpravy proběhly ve druhé polovině 19. století ve stylu empíru a později

*Na nádvoří
blanenského zámku*

novorenesance. Po roce 1945 byl zámek adaptován na byty a částečně na sýpku. K jeho obnovení došlo po roce 1960, kdy byl objekt rekonstruován a začal sloužit jako muzeum. V interiéru se dochovaly čtyři sály s dřevěnými kazetovými stropy. Zámek obklopuje park. Muzeum Blanenska se zaměřuje na historii výroby blanenské umělecké litiny a dějiny výzkumu Moravského krasu.

A potom už na nádraží a domů.

Ivana Miklicová

Adamovští turisté poznávali krásy jižní Moravy a Vysočiny na jednodenních výletech i pochodech

Krajem Pohádky máje

V sobotu 1. června se adamovští turisté vypravili na 44. ročník dálkového pochodu Krajem Pohádky máje. Tento pochod organizoval KČT 1. brněnská, oddíl Sport Brno.

My jsme si vybrali novou jubilejní „Helenčinu trasu“ k 70. výročí odhalení sochy Helenky na Podkomorské myslivně. Start byl na Brněnské

přehradě v restauraci U vesla. Pochodovali jsme krásným Přírodním parkem Podkomorské lesy.

Mírným stoupáním jsme došli k Ríšově studánce, pokračovali jsme k Helenčině studánce a došli na Podkomorskou myslivnu, kde byla kontrola a malé občerstvení. Myslivna je místem, kde žila Helenka z Mrštíkova románu „Pohádka máje“.

Pokračovali jsme po červené značce kolem potoka po polní cestě mezi poli do Ostrovačic. Tři naši členové si vybrali kratší trasu, šli z přístaviště po NS Brněnská přehrada do Osady a zpět.

Ušli jsme tedy pět nebo třináct kilometrů, zúčastnilo se celkem 23 turistů. Akci vedla Marie Tejkalová.

Do okolí Brtnice

V sobotu 22. června jsme se vypravili poznávat Vysočinu. Od vlakové zastávky Čichov jsme po modré značce vyšlápli menší stoupání a naskytl se nám pohled na krásy okolní krajiny.

První zajímavostí byl lyžařský areál a rekreační středisko Jalovec. Lesem jsme pokračovali ke zbytkům hradu Střeliště se zachovalými valy a příkopy. Hrad zanikl již v 15. století. Přes obec Radonín jsme došli k výklenkové kapli sv. Trojice. Každý rok v červnu je kaple cílem poutního procesí.

Pokračovali jsme kolem rekreačního střediska Černé lesy. Naším cílem bylo město Brtnice vyhlášené v roce 2018 historickým

městem roku. Brtnice má pěkně upravené náměstí s radnicí, restaurovanými domy, kamenným mostem. Je tu také zámek, dva židovské hřbitovy a rodný dům Josefa Hoffmanna.

Výcházky dlouhé jedenáct kilometrů se pod vedením Drahý Nesnídalové zúčastnilo osm turistů.

Vycházka Hostěnice – Mariánské údolí

V sobotu 13. července se adamovští turisté vydali na plánovanou vycházku do Mariánského údolí. Autobusem jsme dojeli do Hostěnic. Počasí nám příliš nepřálo, vycházeli jsme za mírného deště.

Asi půl kilometru za vsí jsme těžce hledali odbočku k Hostěnickému propadání, rozcestník byl ukrytý mezi keři. Hostěnický potok se zde propadá do Ochozské jeskyně a poté se vlévá do Říčky.

Pokračovali jsme po červené značce a po dvou kilometrech jsme odbočili ke skalám nad Říčkou. Stojí tu mohutný dřevěný Pacherův kříž, který se také nazývá Nad Skalama. Nechal ho postavit roku 1935 správce velkostatku v Podolí Arnošt Pacher jako díkůvzdání za své mnohaleté úspěšné působení v místním kraji.

Minuli jsme Mokerskou myslivnu, kde stojí kovový kříž, který byl vybudován roku 1883 zásluhou kněze a spisovatele P. V. Kosmáka. Kříž byl v roce 2002 obnoven. Příjemnou lesní cestou jsme došli ke kapli Panny Marie, nechal ji postavit hrabě Mitrovský, roku 2006 byla obnovena.

Vycházku jsme po deseti kilometrech ukončili v útulné restauraci. Akce se pod vedením Edy Kokrdy účastnilo dvanáct turistů.

Antonín Procházka

V úvodníku minulého čísla jsem vám sliboval moře vody. Tak už je to tady. O úvodník tohoto čísla mě sice svým pražským manévrem připravil Milan Pernica, ale aspoň pro jednu nemusím vymýšlet plané plky. Tož jdeme na to. Teda... jedeme:

Bučovičtí turisté si vyjeli k moři. Na kole

Z Čech až na konec světa a od moře k moři, tak zněl podtitul letošní vícedenní akce kolem naší další významné řeky. Jak dávají předchozí řádky tušit, na programu byla tentokrát Labská cyklostezka. Náročné akce trvající přes dva týdny se z KT Noha zúčastnilo pět členů, za KČT Jiří Adámek, Miroslav Macho, Libor Tylšar, Roman Volek a za TJ Lukáš Havlík.

Jako obvykle začalo putování výšlapem k pramenu řeky. Ale ještě předtím nemůžou chybět (to už fakt není možné, aby člověk nemohl jednou dojet v klidu) logistické orgie v podobě cesty vlakem. Jak jsme se přesvědčili tentokrát, místo ve vlaku vám nezajistí ani dva měsíce předem zakoupené a zaplacené místenky a

jízdenky (jak pro lidi, tak pro kola!). A to ještě v posledním úseku bere lokálka jenom dvě kola, takže vyjízďet jsme museli už z Martinic.

Ve vrcholící vlně veder jsme dojeli do Jilemnice a zapadli do místní hospody na oběd. A s povděkem využili možnosti vyvézt se na Horní Mísečky

Na náměstí v Hostinném

jiná tma, než jaká běžně souvisí se západem slunce. Temnotu sice čas od času prosvětlyly klikací blesky, ale že by zrovna toto dodávalo na klidu, se říct nedá.

Doufali jsme v jediné, a to se také našťestí stalo – že

postupující bouřku zbrzdí Zlaté náviří a hřebínek z Medvědína na Šerín, a než přijde voda, stihneme aspoň sjet z hor dolů. Ovšem dál než do Špindlerova mlýna se nám to nepodařilo. První kapky nám začaly dopadat za krk a hned za městem jsme skončili v první autobusové zastávce u silnice. Do nedělního rána. Lijavec se spustil v plné své síle.

Obědová přestávka na Šporkově mlýně před Kuksem také propršela

cyklobusem. I tak nás ale ještě čekalo přes 350 výškových metrů k prameni Labe.

To už nám Krakonoš dával jasně najevo, že hodlá prověřit nejen naši fyzickou zdatnost. Od jihozápadu se hnala poněkud

A tak nám nedělní program zase začal doháněním asi dvacetikilometrové ztráty. No nedojeli jsme daleko a už jsme se zase schovávali před deštěm – na benzince za Hostinném. Marně jsme mezi mraky hledali světlejší „okno“, a tak jsme se přestávku rozhodli využít alespoň k občerstvení. Zatím tedy ty kilometry moc nepřibývaly...

Nakonec ale přece jenom dala přeháňka pokoj a mohli jsme pokračovat. Podařilo se nám dohnat i úvodní kilometrové manko a dorazili jsme až na tábořiště k pískovým jezerům před Přeloučí.

Na dlouhou dobu to byl poslední déšť, který jsme viděli. Začalo opět převládat čím dál teplejší počasí. Vydrželo do čtvrtka. Pak nás za Torgau dostihla další bouřka, která dva dny před tím řádila u nás doma.

Tentokrát však nebyla k dispozici žádná autobusová zastávka ani podobně vhodný objekt, do kterého by se dalo ukrýt. Pouze malé odpočívadlo u Elsnigu. A tak jsme se drobnou stříšku snažili v silicím vichru alespoň trochu

„opevnit“ igelitovými plachtami, které jsme měli s sebou.

Zcela jsme my ani kola vodě neunikli, ale tomu hlavnímu jsme zabránili. Aby se voda dostala do brašen a my museli další den sušit „velké prádlo“. Jakoby nebylo málo toho, že bylo zase potřeba dohánět pár kilometrů z předchozího dne. To nás ostatně zaměstnávalo průběžně po celou akci. Vždy jsme nějaký den někde zasekli do plánovaných kilometrů pomyslnou sekeru a další den bylo o zábavu postaráno.

Dalším přírodním faktorem, se kterým bylo nutno už od počátku počítat, byl vítr. Zejména ten v protisměru, který se dal očekávat především v posledních dnech s tím, jak se budeme v rovinatém Německu přibližovat

Elsnig – ráno po bouřce už svítlo slučníko a bylo hej, v noci se ale v „opevněném“ altánku muselo vyspat pět lidí a kol

Setkání se skupinou slovenských cyklistů

m o ř s k é m u pobřeží. V Mělníku jsme narazili na skupinku cyklistů ze Slovenska, kteří právě z toho důvodu jeli Labe proti proudu.

Očekával jsem, že nás protivítr bude brzdit čtyři pět dní před příjezdem do

Cuxhavenu (To je to správné místo, milí čtenáři, kde se Labe vlévá do moře. A nikoli, že se tak děje u Hamburku, jak si mnozí pamatujeme ze školních škamen. Je to stejný kec, jako kdybych tvrdil, že soutok Svitavy a Svratky je u Vídně. Sto kilometrů jak sto kilometrů.), jenže jsme mu museli začít čelit o dva dny dřív – hned po noční bouřce. Naštěstí netrval dlouho, druhého dne ustal a v další dny nám proti všem očekáváním občas foukal i do zad.

V plné své síle (a samozřejmě v protisměru) se vrátil až dvanáctý den, kdy byl v plánu příjezd do Cuxhavenu, hlavního cíle naší výpravy. Shodil naši rychlost na nějakých 15 kilometrů za hodinu a přinesl s sebou počasí hodné poloviny listopadu.

Takže na koupání to rozhodně nebylo. Cedulka u pláže sice hlásala cosi o teplotě vody 20 stupňů, což by se dalo přežít, ale údaj o teplotě vzduchu z desáté dopolední byl v šest večer dalece neaktuální. Domorodci zřejmě dobře ví, kdy už nemá smyslu se zabývat zapisováním nových hodnot.

Ale i v případě pěkného letního počasí by to asi ani na symbolickou koupel nebylo. Písčitou pláž

Soutok Labe a Vltavy patrně netřeba představovat

zde od moře odděluje několik desítek, ba stovek metrů mělčiny nevábneho bahnitého vzezření.

Jinak je však Cuxhaven malebné lázeňské a přístavní město, takže rozhodně stojí za prohlídku. A pokud zde budete přes noc, možná budete mít i víc štěstí na západ slunce nad mořem.

My jsme před sebou měli ještě závěrečný přesun do Kielu. Díky přívětivému počasí – alespoň do intenzity dešťových srážek – jsme nemuseli řešit žádný větší časový skluz. V podstatě jsme stále jeli podle plánu.

Samotný přesun byl spíše technického charakteru, tj. nic zajímavého po trase. Kouzlo se skrývalo v cíli samotném – za dva tři dny na kole u druhého moře – Baltu.

Počasí se cestou vrátilo do vyjetých letních kolejí, a tak na druhý pokus to už vyšlo i s tím koupáním v moři. A trochu i se západem slunce, i když v Kielu

není možnost vidět na západním horizontu samotné moře.

Poslední den, 30. června, už bylo na programu jediné: dostat se z „venkova“ do Kielu na nádraží a napjatě očekávat, s jakým překvapením se Deutsche Bahn a České dráhy vytasí pro zpáteční cestu.

Hřensko: mizíme za „kopečky“

Hora zážitků, kopec překvapení

Na jednom z webů týkajících se Labské stezky je ústřední mottem „1300 km plných překvapení“. Jinde se zase hovoří o nespočtu zážitků a podobně.

Asi je bez diskuse, že největším zážitkem je už pouhé zdolání této vzdálenosti na kole (obyčejném kole, nikoli dnes tolik zpropagovaném a zprofanovaném elektrokole), a to v kuse během dvou týdnů.

Další zážitky pak přinese cesta samotná – jejich popisování by asi vydalo na samostatné číslo. Šestnáct dní je šestnáct dní. Takže všelijaké ty příhody tentokrát pomínu a zkusím se na zážitky zaměřit z jiného úhlu.

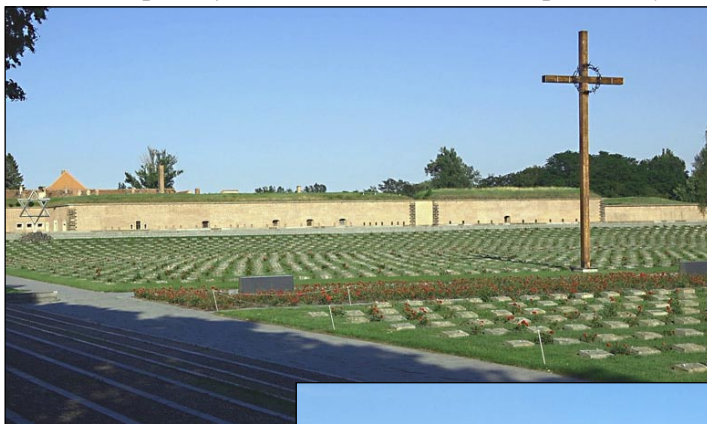
Řeka spojuje. Spojuje země, spojuje lidi, spojuje jejich kulturu. Doprovází je při jejich životní pouti a je němým svědkem historie. Někdy se i podílí na jejím utváření.

Kdo opravdu potřebuje inspiraci, kde se zastavit, najde ji hned u pramene – jeho kulisu doprovází zeď s mozaikami znaků osmadvaceti měst, kterými Labe protéká.

Jsou mezi nimi městečka malá, větší i téměř dvoumilionový Hamburk. Najdou se města historická i moderní. Poznáte města pevnostní, lázeňská, hanzovní, průmyslová i taková, která na první dojem ničím nevyčnívají a až

na ten druhý si je zamilujete.

Při denní láci přesahující sto kilometrů alemnoho času na prohlídky nezůstává. Akce ale nebyla klasickým p o z n á v a c í m zájezdem. Bylo proto

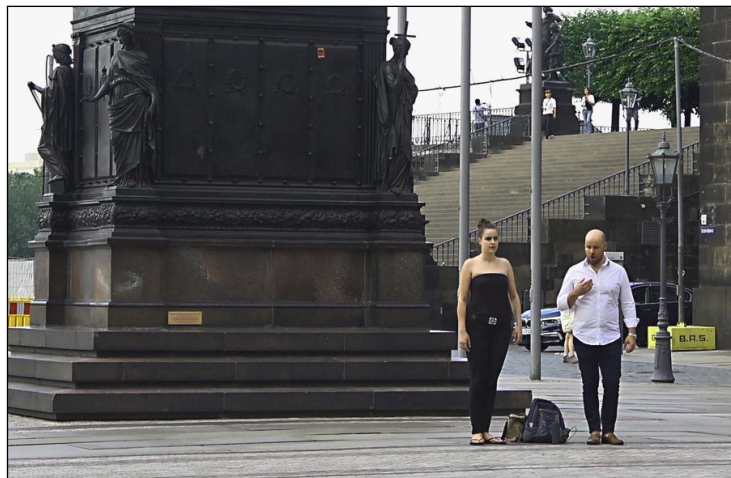

*Národní hřbitov
u Terezínské pevnosti*

nutné z každého místa vybrat jednu, nanejvýše dvě významné dominanty a pokračovat dál. Na hlubší poznání je opravdu určený klasický (a u t o b u s o v ý) poznávací zájezd. A někde to není jen

Libice nad Cidlinou – bývalé Slavníkovské hradiště se sousoším sv. Vojtěcha a sv. Radima

Drážďany – Ave Maria v podání pouličních umělců

o starých domech a křivolakých uličkách, ale také o tom, co se děje mezi nimi. Jako třeba v Drážďanech, kde vám vystoupení pouličních umělců nedovolí odpoutat se, ať už spěcháte sebevíc.

Zcela jiné prožitky pak člověk vnímá při jízdě krajinou,

kteřá je na horním a středním toku velmi rozmanitá. Na dolním toku sice převažují širé roviny luk, pastvin a polí, o to více má člověk v této „pustině“ prostoru na přemýšlení. Zejména nad způsobem života zdejších lidí.

Ona vůbec je taková cesta velkou příležitostí poznat mnoho zajímavých lidí. Začalo nám to hned druhý večer na tábořišti u Mělice, kde jsme na tamním tábořišti narazili na rázovité postavičky, které jako by vypadly z Hrabalových pábitelských příběhů či chcete-li, s ohledem na místo, z Vančurova (nebo snad Menzelova?) Rozmarného léta.

Od potupné smrti vysušením nás zachránil laskavý hostinský v Libici nad Cidlinou. Zrovna si dojel do hospody pro prázdné sudy a než s nimi odjel do pivovaru, tak nám ochotně mezi jejich nakládáním natočil pár piv. Libice má své pevné místo v raných dějinách naší země, neboť na hradisku

Míšeň – památník podzimním událostem roku 1989. Jak vidět, nejenom u nás to trvá, než se „kolečka“ pohnou tím správným směrem

sídlil významný šlechtický rod Slavníkovců. Jak víme z hodin dějepavy, ten nechali roku 995 (dnes bychom řekli v rámci konkurenčního rodového boje)

*Torgau – památník setkání
I. ukrajinského frontu a americké
armády na Labi (25. dubna 1945)*

jinde. Trochu nás zamrzelo a překvapilo, že jsme u pivovaru nenašli pivovarskou hospodu, ale jen prodejnu především lahvového piva. Malé posezení vedle však bylo plné místních štamgastů, kterým očividně vůbec nevadilo, že sedí u lahvového piva (v podstatě za cenu točeného). Důležité přece je, že sedí v pivovaru, který Bohumil Hrabal svým dílem proslavil. Patrně k tomu ještě i viděli (možná i několikrát) Menzelovo filmové ztvárnění, ale jinak si troufám tvrdit, že o Hrabalovi vědí (a zajímají se o něj) asi tolik, jako náš pes.

vyvraždit Přemyslovci. Na hradisku jsme se zastavili, hned jak hladina našich provozních tekutin dosáhla nekritických hodnot.

Když už jsem nakousnul toho Hrabala – pak nesmím vynechat zastávku v Nymburce. V pivovaru – kde

Tangermünde – Novoměstská brána

Nicméně i oni svým žitím a debatami nad všedními chlapskými „problémy“ dotváří opět ve stylu hrabalovských figurek neopakovatelný kolorit tohoto místa.

O pouličních uměleckých dotvářejících neopakovatelného genia loci drážďanských uliček a zákoutí jsem se zmínil. Přeskočím na konec

*Wittenberg – tak na tato vrata dle legendy přibil 31. října 1517
Martin Luther svých 95 tezí*

výpravy a doplním flašinetářku na kielském přístavním molu, ačkoli veškeré souvislosti jsem si uvědomil až doma u internetu díky jednomu rozhovoru o posledním večeru v Německu.

K o u z l e m nechtěného jsme se totiž „přípletli“ do vrcholícího 138. Kielského týdne. Součástí akce je i regata historických plachetnic (k nimž se samozřejmě přifaří

spoustu menších a hlavně modernějších lodiček a člunů), které v těchto dnech zcela opanují celý kielský záliv. A přístavní mola do posledního místa obsadí davy turistů, zvědavců a fotografů.

Osmou noc, kdy se naše putování přehouplo do své druhé poloviny, jsme trávili na tábořišti v loděnici spolku vodních sportů v Tangermünde. Správce, který nám předával klíče a pokyny k pobytu, jako by byl dvojčetem filmového strážmistra Cruchota.

Jinak je Tangermünde malebné městečko plné historických staveb různých slohů gotikou počínaje, které mají jedno společné – stavebním materiálem většiny z nich jsou pálené cihly. A ještě jedna historická spojitost: do dějin města se výrazně zapsal Karel IV. Hrad v Tangermünde patřil mezi jeho oblíbené a panovník zde v podstatě strávil posledních šest let svého života.

Také na závěr dalšího dne nás čekalo zajímavé setkání. Asi tři kilometry před plánovaným místem noclehu jsme projížděli vesničkou Cumlosen. Poslední (ne-li jediná, protože německé vesničky kolem Labe zrovna hospodami

Před soutokem Labe (vpravo) a Havely (vlevo). Krajina je tu v podstatě jedna velká rovina a jedinou terénní vyvýšeninou jsou ochranné hráze kolem řeky

neoplývají
m o ž n o s t
se ještě
občerstvit.
V místním
h o s t i n c i
nám majitel
při placení
p ř i b a l i l
na cestu
l a h v i č k y
s bylinným
likérem.

Dopadlo
to tak, že
dostal na
o p l á t k u

jihomoravské medicíny a zůstali jsme přes noc. Nikoli ovšem v pokojích za desítky euro, ale v chatičkách (takové ty táborové „teletníky“) za desetinu ceny. Stejně jsme tam ty ušetřené peníze nechali – za pivo a snídani.

U Kugelbaku (symbol Cuxhavenu u ústí Labe od Severního moře) bylo ve vichru v podstatě liduprázdno. Když se konečně přiblížil někdo, koho bylo možné požádat o vyfocení, dostalo se mi na německou otázku odpovědi, že mám mluvit anglicky, ale ještě lépe rusky. Svět je opravdu stále menší – i když hlavním důvodem „zmenšování“ bude nejspíš neustále rychlejší zvyšování lidské populace.

Tož asi tolik k těm nejzajímavějším setkáním.

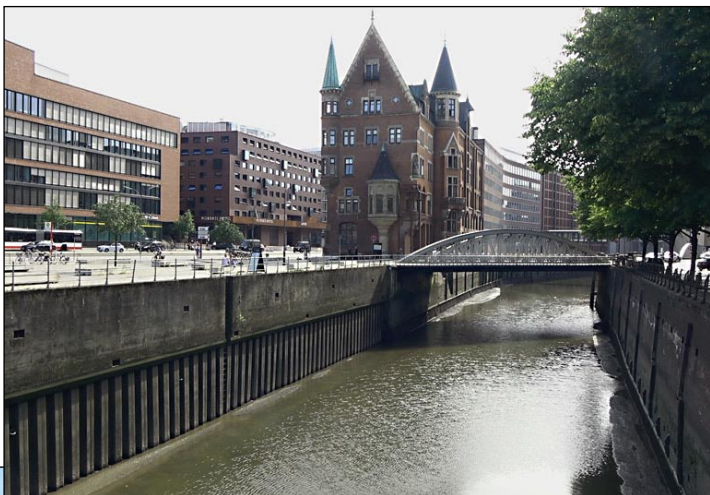
Jiný kraj, jiný mrav

Zatímco u nás se velice hořekuje, když se na dědině zavře obchod nebo hospoda (tím neříkám, že je to jakkoli pozitivní situace) a vesnice se de facto už předem odsuzuje k zániku, po trase jsem viděl jenom málo německých vesnic, kde by byly k dispozici obchod a hospoda. Lidé si jaksí vystačí bez nich, soběstačnost zde očividně není planým pojmem.

Už od pohledu je zde také patrný daleko hlubší vztah ke krajině a půdě, která člověka živí. V podstatě co stavení, to statek. Jako bychom černobílé filmy pro pamětníky zachycující venkov první republiky převedli do barev a

technického pokroku jednadvacátého století. Neposkvrněnost socialistickým družstevničením je zde zcela evidentní.

Také zde člověk může díky tomu opět nasát pravou vůni venkova, která se už z toho českého a moravského v podstatě vytratila, a vrátit se tak do časů dětství, kdy i u nás to bylo zcela normální. V dnešní době kdyby někdo dostal nápad poříditi si několik kousků dobytka, tak ho sousedé ukamenují stížnostmi a peticemi, protože oni přece nebudou čuchat ten smrad. Ale řízečky k nedělnímu obědu, to ano (možná i proto jsou v regálech ve

Centrum Hamburku svými nepřebornými kanály tak trochu připomíná Benátky

většinu případů ze zdrojůněmeckých a hlavně polských...).

V Německu, kde každý má svoje stádečko, vlastně tak trochu

„všichni smrdí všem“. A nikdo tím pádem nemá důvod si stěžovat. Naopak, ještě se všichni shodnou na společné bioplynce za vesnicí, aby ta efektivita zemědělství byla ještě vyšší.

Na obchod narazíte až ve větších městech, ponejvíce na Penny, dále Lidl a další zdejší značky u nás zatím neznámé. Nicméně na rozdíl od nás zde nakupování probíhá, řekl bych, jaksí kultivovaněji. Hlavně se obejde bez

přeplněných parkovišť (obsazena maximálně z třetiny) a přečpaných uliček mezi regály. A je jedno, v jakou denní hodinu k obchodu dojedete.

Asi je taky zbytečné zmiňovat, že u nás bych si před obchodem rozhodně nedovolil jen tak postavit kolo na stojan se vším tím nákladem, kterému

nahoře vévodí jen gumicukem připevněná solární nabíječka, a jít si v klidu nakoupit. Ale co, už je to venku...

Čas od času se v naší krásné zemičce potřebuje zviditelnit nějaký ten politik. Ideálním tématem je ochrana

Jednou z mála možností, jak v Hamburku překonat Labe, jsou tunely pod řekou. Starý silniční tunel už slouží jen pro pěší a cyklisty a samozřejmě jako velké turistické lákadlo. Takže tomu odpovídá i stylizovaná obsluha historických výtahů

životního prostředí.

Poslední dobou třeba vadí přemíra PET lahví a dle některých jejich minimální recyklovanost (byť patří k největším v Evropě). Takže se začínají ohánět třeba zavedením případného zálohování. Je škoda, že když už nás informují, kde všude zálohování PET lahví mají, že nám především neřeknou, jak to funguje.

Takže bez nároku na politický honorář: v Německu zálohování PET lahví (a taky plechovek od nápojů) mají. Chvilku nám trvalo, než jsme se to naučili, ale funguje to.

Ale hlavně: vůbec to neznamená nové velké sklady u obchodů na prázdné „petky“ ani nové pracovní síly na jejich zpětný výběr. Vše řeší automat povětšinou velikosti šatní skříňe, do které se „petka“ (plechovka) vloží,

Cuxhaven (přístaviště) – co je ještě Labe a co už moře se tady jen těžko rozezná. Spíš už je to hlavně moře

mašinka „zachroustá“ a na závěr vytiskne lísteček s odečtem za odevzdané obaly (to už známe i u nás při automatizovaném výkupu skleněných lahví).

Takže je to v konečné fázi možná prostorově i efektivnější než sešlapávání, které u nás někteří, byť si najdou ke žlutým kontejnerům cestu, stejně ignorují a za chvilku je popelnice plná.

Jenom nechápu, že se jim do toho nepodařilo zakomponovat „tetrapaky“ – tedy škatulky od mléka, džusů a podobně, kterých se také spotřebuje nespočetně. Takže malá antizelená rada, pokud chcete ušetřit za zálohu (třeba víte, že prostě nebude šance obal vrátit): kupte si mlíko nebo šťávu v krabici.

Navíc jistým negativem toho je absence kontejnerů na plast, takže jsme „petky“ museli vozit s sebou třeba celý den k dalšímu obchodu, pokud jsme je nechtěli hodit mezi běžné odpadky. Nejčastějším řešením se tak stávalo ještě jedno kolečko jen kvůli vrácení obalu, což je ovšem spíše specifikum turistů, místní lidé obaly vrací v klidu před nákupem. Pro úplnost dodám, že 1,5litrové balení vody jsem povětšinou nakupoval za 19 centů, kdežto záloha na plastovou láhev je stanovena na 25 centů.

Každopádně bych Němcům doporučil rozšířit zálohování i na krabičky od cigaret a tabáku. Protože těch jsem na chodnících, silnicích a kolem viděl válet

se víc jak vajglů v tramvajovém kolejišti před brněnským hlavním nádražím. Až se mi nechtělo věřit, že jsem v Německu.

Další, co se rádo srovnává s poměry u nás, je kvalita německých silnic. A ruku v ruce s tím i cyklostezek. Což by se zejména u „páteřní“ Labské cyklostezky dalo také automaticky předpokládat.

No já nevím. Asi jsme zrovna narazili na nějaké divné úseky. Ale že by zrovna tisíc kilometrů? Zkrátka i v Německu najdete silnice, které můžou směle soupeřit s českými tankodromy.

A Labská cyklostezka? Z asfaltu je odhadem tak z poloviny, i když několik dalších úseků jsme viděli rozestavěných. Zbytek je z převážné většiny dlážděný – buď velkými panely nebo betonovými dlaždicemi ve stylu zámkové dlažby případně jen tak vysypaný šotolinou. A stále existuje několik kilometrů vedoucích jen po lesních nebo polních cestách.

Každopádně ještě jedno specifikum má povrch Labské cyklostezky. Kolem Labe se táhne po obou březích protipovodňový val, k jehož údržbě se, stejně jako na mnoha místech u nás, osvědčila stáda ovcí a koz. A místní farmáři

Cuxhaven - Kugelbake: tady končí Labe (vpravo) a začíná Severní moře (vlevo)

si rozhodně nedělají těžkou hlavu s tím, kudy svá zvířata zrovna poženou na pastvu, nebo kde jim zrovna vytyčí ohrádku. Takže není problém narazit třeba i na dvoukilometrový úsek pokrytý souvislou vrstvou ovčích a kozích bobků. Do případné povinné výbavy je tedy nutné přibalit i kvalitní blatníky pokud nechcete mít voňavou památku až za ušima.

Ono vůbec jsou Němci v těchto končinách do té dlažby nějak pobláznění – a netýká se to jenom historických center, dlážděné silnice a chodníky jsou snad ve všech vesnicích a městech. Takže po pár kilometrech máte nejen

Regata v Kielu je velkolepou podívanou a přitahuje davы zvědavců

projel opravovanými úseky D1, tak si takovou mašinku umí představit) – z jedné strany nasypete dlažební kostky, z druhé leze dlážděná ulice.

Cyklisticky pozitivní na německých silnicích

je, že vedle sebe mají metr dva široký pruh trávy a hned vedle aspoň metrový pruh asfaltu (nebo zámkové dlažby) aby se cyklisté a pěší nepletli pod auta. Už méně pozitivní je čas od času docela špatný stav těchto záslužných komunikací, kdy se jízda po rozpadajícím se povrchu v podstatě vyrovná cestování po „kočičích hlavách“. Jakous takous útěchou nám mohlo být to, že návrat na domácí komunikace pro nás nebyl takový šok. Každopádně stav cest v Německu a u nás je na žebříčku „témat“ ke srovnávání v tomto ohledu hodně vzadu.

pěkně vytřepaný zadek, ale taky kolo a veškerý náklad.

A nejde přitom o nějaké historické pozůstatky – mnohé „kočičí hlavy“ byly docela čerstvé. Dokonce mají na dláždění takový svůj „finišer“ (kdo se teď někdy

Suma sumárum

Už jsem zmínil, že Labská cyklostezka měří zhruba třináct set kilometrů. Kolik najeli jednotliví členové výpravy se liší podle toho, zda své „počítadlo“ zapnuli po vystoupení z vlaku v Martinicích nebo až u pramene Labe. Taky hodně záleželo na tom, kdo se jak při tak dlouhé cestě zamotal při hledání pro něj zajímavých míst. V neposlední řadě na to mělo vliv také rozdělení na dvě výkonnostní skupiny několik kilometrů před Hamburkem.

Když k tomu připočteme cestu z Cuxhavenu do Kielu a jeho okolí, dostaneme se k číslu někde mezi 1500 a 1640 kilometry. Z šestnácti dnů

Laboe u Kielu – U 995, trochu jiná historie Kielských přístavů

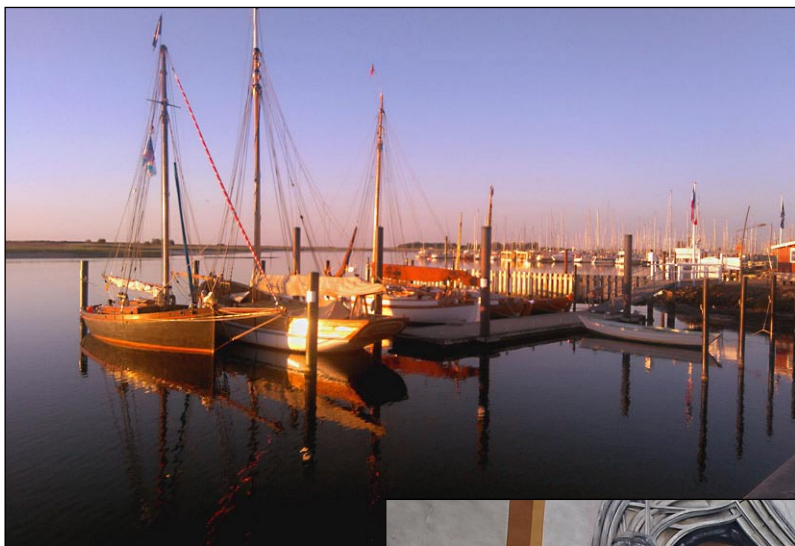
putování jsme v podstatě dva dny projezdili vlakem – na kole jsme ujeli dohromady jen kolem 40 kilometrů. Denní průměr tak přesahuje 100 km, jednotlivě se blíží až ke 115 km za den.

Předpokládám, že většina Bučováků ví, že naším městem prochází 17. poledník. Pramen Labe se nachází zhruba na 15° 30' východní délky. U Jaroměře protéká Labe nejvýchodněji, téměř se dotýká 16. poledníku. Cíl cesty v Cuxhavenu se nachází přibližně na 8° 40' v. d. Na kole jsme tedy překonali sedm poledníků, celkově osm (když budu počítat bučovický startovní 17. poledník). Na sever jsme se dostali přibližně od 50. rovnoběžky (u Kolína) až na 54° 25' severní šířky u Kielu. A praktický dopad? Kromě toho, že kdyby bylo v Cuxhavenu jasno a my tak mohli vidět západ slunce o půl hodiny později než kdybychom zůstali na jižní Moravě, asi žádný.

A co na to naše kola? Dostala zabrat jako my. Ale přežila. Jako my. Drobné šrámy a technické zádrhely jsme řešili operativně na místě, místy i s určitou nutnou dávkou improvizace. Každopádně bez důkladné přípravy by to nešlo. Kdo má na to prostor, seřizuje si kolo sám, kdo takové zázemí nemá, tomu poskytne bezchybný servis Dušan Reška.

Takže asi tak to dopadá, když suchozemec dostanete ten skvělý nápad zajet si k moři na kole.

Alf

*Večerní přístaviště
ve Wendtorfer-Strand u Kielu*

*Wittenberg – žebřík není
pozůstatek sklerotického malíře,
ale je taky namalovaný*

Vyškovští turisté se zúčastnili Mezinárodního týdne turistiky na Valašsku

V letošním roce se vyškovští turisté vypravili obdivovat krásy Beskyd. V týdnu od 13. do 20. července tam pro turisty připravili pořadatelé ze Vsetína Mezinárodní týden turistiky na Valašsku.

Do Vsetína jsme přijeli kolem jedenácté hodiny. Zaregistrování na Městském úřadě proběhlo po jednotlivcích. Po těchto formalitách jsme se šli ubytovat do Domova mládeže „Kostka“. Odpoledne jsme se vydali

na vycházku kolem řeky Bečvy do obce Janová a odtud autobusem zpět do Vsetína. V půl osmé bylo v sále Domu kultury slavnostní zahájení. Po oficiálním zahájení jsme byli seznámeni s trasami na jednotlivé dny. Večer zpestřilo vystoupení vsetínského folklórního souboru Jasénka.

Přadatelé připravili na každý den dlouhou a krátkou trasu. Krátká trasa byla však pro některé naše turisty také dlouhá, a tak to naše vedoucí vždy trochu upravila. Proto jsme v neděli ráno jeli autobusem do obce

Liptál, prohlédli si náměstí s kostelem sv. Michala a jiné pamětihodnosti a pokračovali po naučné stezce Kobzáňův chodník.

Jan Kobzáň byl významný valašský výtvarník a spisovatel. Na stezce jsme mohli zhlédnout Švehlovu hájenku, která sloužila za války v boji proti okupantům. U rybníčku byl altán s lavičkami, součást bývalé daňčí obory liptálského panství. Stezka končila u kovové rozhledny Vartovna s 215 schody. Zde jsme dostali kontrolní razítka a pokračovali do Seninky, kde jsme navštívili Motomuzeum. Sbírkou tvoří asi 125 motocyklů československé výroby, heligonky, harmoniky, starožitné předměty denní potřeby, hasičské přílby, dobové invalidní vozíky a všeho možného. Pak jsme pokračovali v dešti na rozcestí Valašské Polanky a Seninky a odtud autobusem do Vsetína.

V pondělí jsme jeli autobusem do Velkých Karlovic a dalším autobusem do Léskové, k hotelu Razula. Odtud jsme se vydali po modré turistické značce k Ladovu prameni.

Někde se píše Ladův pramen a někde Laďův, takže vlastně nevíme čí pramen je, ale víme, že je zaručeným zdrojem zdraví – jak se na cedulce u studánky praví. Pramen vtékal do rybníčku s rákosím, opodál stojí pěkné turistické posezení, okolí rybníčku bylo též romantické. Cestou ke zvoničce za Miloňovou vedla doprava odbočka k vodopádu. Vzhledem k suchu, které u nás poslední léta panuje, teklo málo vody, takže to byl jen malinkatý vodopádek.

Zvonička pochází z roku 1928 a je zasvěcena sv. Cyrilu a Metoději. U zvoničky je pro turisty samoobslužný bar nabízející chlazené nápoje, sladkosti a podobně. Poctiví turisté vložili peníze za odebrané občerstvení do připravené kasičky. Od zvoničky jsme se lesní stezkou stále do kopce dostali ke dřevěné rozhledně (24 m vysoká se 77 schody), která poskytla pěkné

U zvoničky sv. Cyrila a Metoděje

výhledy do krásné přírody. Pochází z roku 2012. Pěkným zeleným lesem jsme přišli zpět do Léskové a rovnou autobusem do Vsetína. Blaženka a Vlastík se stali podruhé babičkou a dědečkem – zas důvod k oslavě.

V úterý se jelo do Trenčianských Teplic, které jsou partnerským městem Vsetína. Srazovým autobusem jsme vyjeli v 7 hodin ze Vsetína. Přivezl nás do obce Omšenie. Z Omšenského náměstí byl start na obě trasy, a tak vzhůru za tajemstvím Omšenské baby. Je to přírodní rezervace v oblasti Bílé Karpaty. Na vrcholu strmého skalnatého vrchu je umístěn slovenský dvojkříž. Pod vrcholem prochází významná turistická magistrála zvaná též Cesta hrdinů SNP. Trasy končily v lázeňském městě Trenčianské Teplice. V cíli dostali turisté guláš a pití, prošli lázeňský park, nakoupili oplatky a v 18 hodin se mohlo odjždět do Vsetína.

Ve středu byl start ve Veřejovicích. Od železniční stanice se pokračovalo na nejvyšší bod Veřovických vrchů, Velký Javorník. Zde stojí od roku 1935

U kaple Panny Marie

Frenštát ještě tři

turistická chata, která byla i kontrolním místem. Za chatou je pamětní kámen „Obětím hor“. Na Velkém Javorníku stojí od roku 2013 dřevěná, 25 metrů vysoká rozhledna poskytující výhled do širokého okolí. Naše skupina sestoupila lesními serpentínami do lokality zvané Horečky,

kteřá je tvořena souborem malých kopců. Tudy vede naučná stezka Beskydské nebe, která má několik zastavení. Mohli jsme na ní vidět posezení u sv. obrázku Panny Marie, kapli Panny Marie Lurdské jako jeskyni zapuštěnou do svahu, Mařenčinu studánku s verši frenštátského básníka Josefa Kaluse. Pak jsme pokračovali do Frenštátu a vlakem do Vsetína. Druhá skupina šla z Velkého Javorníku přes Malý a Zadní Javorník do Rožnova pod Radhoštěm a odtud vlakem též do Vsetína.

Ve čtvrtek byla naplánovaná trasa na přehradu Bystřičku sloužící jako ochrana před povodněmi, pro rybaření a rekreaci. Od hráze přehrady vede naučná stezka Klenov, která prochází stejnojmennou přírodní rezervací. Ze stezky jsme mohli vidět zříceninu, v podstatě nepatrné zbytky, skalního hradu Klenov. Ten se nachází na nejvyšším bodě přírodní rezervace Klenov, lidově zvaném Zámčisko. Je to soubor skal, z nichž nejvýraznější je skála zvaná

Havranka. Od skal jsme přešli na paseku s lesní tůňkou s výskytem velkého množství obojživelníků.

Pak jsme odbočili na Svantovítské skály, které jsou přírodní památkou.

Jsou to skály z pískovce tvořící skalní zeď dlouhou asi 60 m a asi 12 m vysokou. Horolezcům slouží jako cvičné stěny. Modrá značka nás zavedla na rozcestí Dušná, kde bylo občerstvení i zastávka autobusu.

Ve Vsetíně, blízko vlakového nádraží, byla restaurace na Růžku, kde dobře vařili. Po dobré večeři jsme se odebrali do Domu kultury na závěrečný večírek Mezinárodního týdne turistiky na Valašsku. K tanci a poslechu hrála skupina Helena a tygři. Na večírku byl každému účastníku předán paní místostarostkou pamětní list. Během večírku nás překvapili dva pořadatelé. Jako Lauer a Hardy nám předvedli své vystoupení. Tombola před půlnocí večírek ukončila.

Čekal nás ještě poslední turistický den. Ten jsme zahájili exkurzí ve výrobním družstvu Iriša ve Vsetíně. Byla to exkurze ve výrobě vánočních ozdob. Při prohlídce jsme se seznámili s procesem ruční výroby skleněných ozdob od foukání

přes stříbření, smažení až po malování a balení. Bylo to velmi zajímavé.

Po prohlídce jsme si udělali procházku na Valovu skálu, vystupující ze zalesněné stráně. Ve skutečnosti je to asi přes 50 metrů dlouhá hradba tvořená pískovci

a slepenci. Je vyhledávaná zdejšími horolezci. Autobusem jsme popojeli do Janové a po cyklostezce kolem řeky Bečvy došli k jezírku, kde bylo občerstvení a kontrola u vatry. Zpáteční cestu do Vsetína jsme absolvovali po cyklostezce kolem řeky.

V sobotu nás čekala ještě prohlídka města, protože v týdnu jsme to nestihli. Šli jsme podél řeky ke staré a nové radnici a k zámku. Okolo něj se rozprostírá zámecký park a stojí zde kostel Nanebevzetí Panny Marie. V zámku sídlí Muzeum regionu s výstavou o strašidlech a pověstech z Valaška, výstavou věnovanou pravěku Valaška, produkci TON, výročním a rodinným zvykům, salašnictví nebo valašským zbojníkům. Vystoupali jsme i na věž, kde jsme měli celé město jako na dlani.

Při cestě na Dolní náměstí jsme se zastavili ještě u evangelických kostelů Dolního a Horního sboru. Na Dolním náměstí jsme objevili zajímavé sluneční hodiny „Planetka“. Je to tunu vážící otáčivý opracovaný brazilský granit. Jeho otáčení proti slunci nám na stupnici ukáže, kolik je hodin. Na Planetce je umístěn také vlhkoměr, teploměr a barometr.

Přes městský park Panská zahrada s rybníčkem, kde jsme narazili na 18. poledník východní délky vyznačený na chodníku, jsme se procházkou kolem Bečvy vrátili na ubytovnu. Po vyzvednutí zavazadel jsme se odebrali na nádraží a připravili na cestu domů.

Týden na Valašsku byl pestrý, každý si tam našel něco, co ho potěšilo. Počasí vyšlo, a tak mohli být všichni spokojeni. Děkujeme touto cestou nejen vsetínským pořadatelům, ale také naší organizátorce Blažence, která pro nás trasy upravila.

Blanka Bačovská

Vatra u jezírka v Janové

U netradičně provedených slunečních hodin

U rozhledny Miloňová

Odešel Jan Stráský

Bohužel máme i jednu smutnou zprávu. Dne 6. listopadu opustil navždy naše řady Jan Stráský (*24. prosince 1940, Plzeň), dlouholetý člen Klubu českých turistů, metodický pracovník a funkcionář a v letech 2006–2014 také předseda KČT. Již v 90. letech se však jako ekonomický odborník podílel na obnově Klubu českých turistů.

Se svolením současného předsedy KČT Vratislava Chvátala přetiskujeme jeho vzpomínku na Jana Stráského, kterou napsal pro prosincové číslo časopisu Turista a aktuálně je k přečtení i na klubových internetových stránkách.

Na jaře 1994, krátce po mém nástupu do funkce vedoucího sekretáře KČT, jsem poprvé vstoupil do kanceláře ministra dopravy – tehdy místopředsedy KČT – Jana Stráského. I dnes si vybavuji, jak se zaujetím hovořil o možnostech získat pro turisty některé objekty v pohraničí, kterých se armáda ČR začala zbavovat a ze kterých by mohly být turistické ubytovny – například rota v Železné Rudě, na Zhůří nebo Poledník. Od té doby jsme měli nespočet „klubových“ i osobních příležitostí k setkání, při kterých jsem vždy obdivoval jeho povahové a osobnostní rysy. Byl přátelský, otevřený diskuzi, věcný, rychlý a precizní v argumentaci a stylizaci závěrů. Pragmatik, ale zároveň turista s duší romantika. Na turistiku a svoji milovanou Šumavu nedal dopustit. Spolupráce s Honzou byla vždy inspirativní, korektní a spolehlivá. Při našich setkáních v cíli pochodu Praha-Prčice, kterého se pravidelně zúčastňoval, rád vzpomínal na Silvestr 1999, kdy se vracel z celodenní túry po Šumavě v očekávání, že si v cíli – restauraci Černý Kříž – dá pivo. Ta již ale byla přeměněna na soukromý penzion, ve kterém jsem náhodou s kamarády slavil začátek roku 2000. Žíznlivý Honza zaklepal... a pozvání na pivo z mých vlastních zásob pak dlouho považoval za záchranu života. V roce 2008 byl Honza prvním členem KČT, který si na dvoře rodinného domku po mém otci v Prčici za 20 Kč koupil papírovou turistickou značku s programem oslav 120 let KČT. To byl začátek projektu Turistika pro všechny a budování bezbariérových tras pro vozíčkáře. Přes pracovní vytížení v čase jeho politických angažmá, řízení Krajského úřadu JČ kraje nebo ředitelování NP Šumava si na turistiku a práci pro KČT vždy našel čas. Neutuchající pozornost věnoval financování KČT, rozvoji členské základny, zejména mládeže, znovuootevření hraničního přechodu Modrý sloup, resp. zachování prostupnosti krajiny a podpoře aktivitám starostů obcí na území NP Šumava. Když jsme loni v srpnu vyzvedávali Honzu v Prachaticích a vezli ho autem na chatu Prášily, kde jsme s Českou televizí natáčeli část dokumentu ke 130 letům KČT, netušil jsem, že to bude naše poslední setkání. V osobě Jana Stráského ztrácíme systematického a pracovitého stratéga a diplomata, ale především člena a kamaráda.

A tak Ti, Honzo, děkuji za všechno, co jsi pro KČT vykonal a přeji si, aby cíl Tvoji životní cesty byl symbolickým startem našeho společného úsilí vedoucího k prosperitě klubu a jeho členů. Jako Tvůj nástupce ve funkci předsedy KČT tomu budu také nápomocen. Čest Tvoji památce.

*Vratislav Choátal
převzato z časopisu Turista*

V roce 2009 vznikla díky sbírce Novoroční čtyřlístek v rámci projektu Turistika pro všechny v Mariánském údolí v Brně-Lišni první značená trasa pro tělesně postižené turisty. Přestřižením pásky stezku symbolicky otevřel právě Jan Stráský jako tehdejší předseda KČT, který si poté vyzkoušel i jízdu na invalidním vozíku

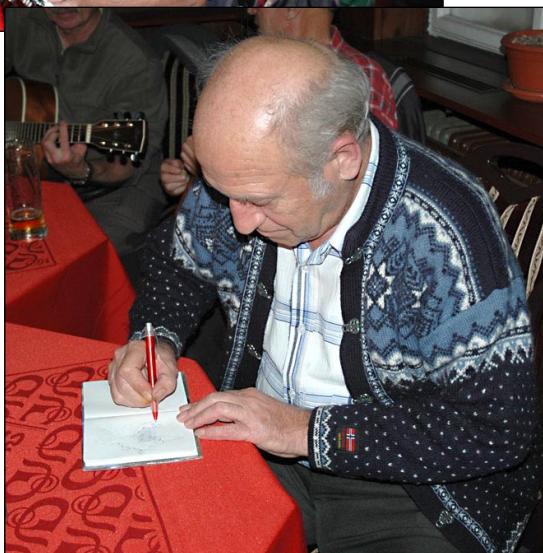

Na Posledním puchýři ve Vizovicích v roce 2010 – s bučovickými turisty se nejen ochotně vyfotografoval, ale i podepsal do jejich vandrbuků

Jan Stráský

24. 12. 1940 — 6. 11. 2019

ZPRAVODAJ JIHOMORAVSKÉ OBLASTI KLUBU ČESKÝCH TURISTŮ: připravuje oblastní výbor, sazba a design Alf. Příspěvky z odborů je možné zasílat e-mailem na alf@ktnoha.cz (texty ve formátu RTF nebo DOC/DOCX, obrázky jako JPG případně TIFF) nebo v písemné podobě na oblastní sekretariát v Brně, Křížkovského 29. Příspěvky zasláné poštou nebo doručené osobně nevracíme – po dohodě je možné si je vyzvednout na sekretariátu v úřední hodiny. Pokud u fotografie není uvedeno jinak, je jejím autorem (dodal ji) autor článku. Vyhrazujeme si právo dlouhé příspěvky zkrátit. Další informace z oblasti lze získat na www.kct-jmo.cz.